

ကျော်ဒောင်း

ချက်တော့
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

အင်တွန် ပါဗလိုဗစ်ချက်ကော့
(၁၈၆၀-၁၉၀၄)

Anton Pavlovich Chekhov
(1860-1904)

အင်တွန် ပါဗလိုဗစ် ချက်ကော့ကို အာဇောပင်လယ်အော်ရှိ တာဂင် ရော့မြို့ကလေးတွင် ၁၈၆၀ ဇန်နဝါရီ ၁၇ ၌ မွေးသည်။ သူ၏ အဘိုးမှာ မြေကျွန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့သား သုံးယောက်စလုံး မြေကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ကျွန်ပိုင်ရှင်အား လျော်ကြေးပေးရသည်။ မပြည့်စုံသဖြင့် ပိုက်ဆံစုကာ ရွေးယူရသည်။ သားသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ပေဗယ် ဖြစ်သည်။ မြေကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်လျှင် ပေဗယ်သည် တာဂင်ရော့တွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်သည်။ သားငါးယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ အင်တွန်ချက်ကော့ သည် ပေဗယ်၏ တတိယသား ဖြစ်သည်။ ပေဗယ်သည် ဘာသာတရား ကို အလွန်ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ ချက်ကော့မှာ ငယ်စဉ်က ဘုရားကျောင်း မှန်မှန်တက်ရသည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် ဘုန်းကြီးများ ၏ လက်ကို နမ်းရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဆာလံကျမ်းကို ကျက်ရသည်။ ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် အဖေ၏ ကုန်စုံဆိုင်၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ချက်ကော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့အဖေမှာ အကြွေးလည်ပင်း နှစ်လာသည်။ ကြွေးမဆပ်နိုင်သဖြင့် ထောင်ကျမည် ကြောက်ကာ မော်စကိုမြို့သို့ ထွက်ပြေးသည်။ ချက်ကော့၏ အစ်ကိုနှစ် ယောက်ဖြစ်သည့် အလက်ဇန်းဒါးနှင့် နီကိုလတ်တို့ မှာ မော်စကိုမြို့တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း၌ တက်ရောက်သင်ကြားနေကြသည်။ ။ အင်တွန်တစ် ယောက်သာ တာဂင်ရော့၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆက်လက်ပညာသင်ကြားသည်။ ။ ပညာသင်စရိတ်၊ စားသောက်စရိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာကြံရသည်။ ။ ကျောင်းတွင် စာညံ့သည့် ကျောင်းသားများကို စာသင်ပေးသဖြင့် စာသင်ခ ရသည်။ ။ သုံးနှစ်ကြာလျှင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သည်။ ။ ပညာ သင်ဆု တစ်လ နှစ်ဆယ့်ငါး ရူဗယ် ရသည်။ ။ မော်စကိုမြို့သို့ သွားကာ မိဘများ နှင့် အတူနေသည်။ ။ ဆရာဝန်လုပ်ရန် ဆေးကျောင်းသို့ တက် သည်။ ။

အင်တွန်ချက်ကော့မှာ အရပ်အမောင်း ကောင်းသည်။ ။ လူချော လူလှတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ မိန်းမများက သူ့ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းကြသည်။ ။ လူချောလူလှဟု နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသည်။ ။ သူ့မှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ယင်းတို့ မှာ သူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးသည့် မှတ်တိုင်များ မဟုတ်။ သူ့မိဘများမှာ ပြည့်တန်ဆာများ နေထိုင်သည့် လူဆင်းရဲရပ်ကွက်တွင် တိုက်အောက်ဆုံး မြေအောက်အထပ်၌ နေထိုင် သည်။ ။ အင်တွန်က အိမ်သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါ်လာပြီး အတူနေ စေသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်လ ရူဗယ် လေးဆယ် ပေးသည်။ ။ နောက်ထပ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် လက်ခံသည် တွင် စုစုပေါင်း ရူဗယ် ခြောက်ဆယ် ဝင်ငွေရှိလာသည်။ ။ အင်တွန်၏ ပညာသင်ဆုနှင့် ပေါင်းလျှင် တစ်လ ရှစ်ဆယ့်ငါး ရူဗယ် ဝင်ငွေရှိသည်။ ။ ယင်းငွေဖြင့်

လူကိုးယောက် ထမင်းစားရသည်။ ။

အင်တွန်ချက်ကော့သည် ပုံတိုပတ်စ အပြောကောင်းသူ ဖြစ် သည် ။ သူငယ်ချင်းများက သူ့ပုံများကို နားထောင်ကာ အူတက်မတတ် ရယ်မောကြရသည် ဟု ဆိုသည် ။ မိသားစု စားသောက်ရေးမှာ ဆင်းရဲ သည် ။ ပုံတိုပတ်စများ ရေးရလျှင် ဝင်ငွေရနိုင်သည် ဟု စိတ်ကူးရ လာပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးကာ ပီတာစဗတ်မြို့တွင် တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေသော စာစောင်တစ်ခုသို့ ပို့သည် ။ ယင်းအတွက် စာတစ်ကြောင်း ငါးကို ပတ် စာမူခ ရသည် ။ ထိုအခါမှ စ၍ ထိုစာစောင်သို့ အပတ်တိုင်း ရေးသား ပေးပို့သည် ။ ထိုအချိန်တွင် ပီတာစဗတ်မြို့မှ လေကင် အမည်ရှိ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီး စာတိုပေစ ဂျာနယ်တွင် ချက်ကော့ ရေးခွင့်ရ လာသည် ။ ထို့နောက် ပီတာစဗတ်ဂေဇက် တွင် အပတ်စဉ် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသည် ။ ဦးတည်ချက် လေးနက်သည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည် ။ သူ့ဝတ္ထု တိုများကို ကြိုက်သူ များ လာသည် ။ သူ့နာမည်သည် လည်း ထင်ရှား ကျော်ကြားစ ပြုလာသည် ။ ၁၈၈၀ မှ ၁၈၈၅ အတွင်း ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည် ။ စာအလွန် ရေးနိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည် ။ တစ်ဖက်တွင် လည်း ဆေးကျောင်းတက်ရင်း ဆရာဝန် ဘွဲ့ကို ရအောင် ကြိုးစားသည် ။ ၁၈၈၄ တွင် ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရသည် ။ ထို အချိန်တွင် စာပေရေးသားခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ဝင်စားသည့် အချိန်ပြည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည် ။ ၁၈၈၆ တွင် Motley Stories ကို ထုတ်ဝေ ရာ သူ၏ စာပေဂုဏ်သတင်းများ ကျော်ကြားလာသည် ။ ၁၈၈၈ တွင် In The Twilight ဝတ္ထုတိုများ အတွက် ပွတ်ရှုကင်းဆုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည် ။

ချက်ကော့သည် ဆရာဝန်လုပ်ရင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဆေးကုသည် ။ ဆေးကုသရင်း လူမျိုးစုံနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည် ။ ဤသည်

မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အတွေ့အကြုံဖြစ်သည် ။ လူ့သဘာဝကို အကောင်း ဆုံးအခိုက်အတန့်တွင် လည်းကောင်း၊ အဆိုးဆုံးအခိုက်အတန့်တွင် လည်း ကောင်း တွေ့မြင် သိနားလည်ခွင့် ရခဲ့သည် ။ လူဆိုသည် မှာ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်သည် ။ ဝေဒနာခံစားရသည့် အခါ၊ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လာသည့် အခါ ကျန်းမာလာစဉ်က စွပ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးတို့ ကွာကျလာတတ်သည် ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော၊ လောဘကြီး သော၊ သူရဲဘောနည်းသော လူ့စရိုက်ကို အရှိအတိုင်း ချက်ကျော့ မြင်ခွင့် ရခဲ့သည် ။ ထို့အတူ ကောင်းသည့် စရိုက်များ ဖြစ်သည့် ရဲရင့်ခြင်း၊ သတ္တိ ရှိခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ စိတ်ကောင်း စေတနာရှိခြင်းတို့ ကိုလည်း ဆရာဝန်ဘဝဖြင့် မြင်ခွင့်၊ သိခွင့် ကြုံခဲ့ရသည် ။ လူ့အပြစ် အနာအဆာကို သူခွင့်လွှတ်သည် ။ လူ့သတ္တိကို သူ အံ့ဩသည် ။ လယ်သမားများ ၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများ ၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်များ ၊ ကုန်သည် များ ၊ လူအများ ၏ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းဆောင်တာဘဝကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေ သော အရာရှိကြီးငယ်များ ၊ မြေရှင်များ စသည့် လူ့အလွှာအမျိုးမျိုးနှင့် ချက်ကျော့ ဆက်ဆံရသည် ။

မြေပိုင်ရှင်၊ လယ်ပိုင်ရှင်များ အသနား အကြင်နာမရှိ တာဝန်မဲ့စွာ စီမံခန့်ခွဲသဖြင့် သူတို့ လယ်မြေများ ပျက်စီးရပုံ အကြောင်းကို ချက်ကျော့ သည် ပရိယာယ်ကင်းကင်း သရုပ်ပေါ်အောင် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တတ်သည် ။ တစ်နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ရပြီး မငတ်ရုံတမည် စားသောက်နေကြ ရသည့် စက်ရုံအလုပ်သမားများ ၏ ကပ်ကျန်မဲ့တေ ဖွတ်ဘိုးအေ ဘဝ၊ စက်ရုံပိုင်ရှင်တို့ မှာ မူ အမြတ်တွေ တိုးသည် ထက် တိုးကာ တိုက်တစ်လုံး ပြီး တစ်လုံး ဝယ်ကြပုံ၊

ခြံတစ်ခြံပြီး တစ်ခြံ ဝယ်ကြပုံတို့ ကိုလည်း သူ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တတ်သည် ။ ကုန်သည် လူတန်းစား ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့ပြီး လောဘ ကြီးပုံကိုလည်း သူ ဝတ္ထုရေးဖွဲ့သည် ။ လယ်သမားတို့ ငတ်ပြတ်နေကြပုံ၊ အခကြေးငွေ အနည်းငယ်သာ ရပုံ၊ ထိုလယ်သမားတို့ အရက်၏ ကျေး ကျွန်ဖြစ်နေပုံ၊ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ပုံ၊ ကြမ်းကြုတ်ပုံ၊ အပျင်းထူပုံတို့ ကို ဖော်ပြသည့် ရုရှား လယ်သမားဘဝကိုလည်း ချက်ကော့ ရေးပြတတ် သည် ။

ချက်ကော့ ဖော်ပြသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ မှာ ဒိဗြဗ္ဗလောကနှင့် အလွန်အလွန် နီးစပ်သည် ။ သရုပ်ပေါ်သည် ။ သူ့စာကို ဖတ်ရလျှင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော၊ သစ္စာရှိသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်၏ သတင်းကို ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်သည် ။

ချက်ကော့၏ အမြင်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဓမ္မဓြိုန်ကျသည် ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးတာ၊ တစ်စုံတစ် ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်တာတွေထက်ကျော်ပြီး အများ နှင့် ဆိုင်သည့် ဝမ်းနည်းစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာတို့ ကို မြင်တတ်သည် ။ ချက်ကော့သည် အရာရာကို သိသည် ။ မြင်သည် ။ မချစ်ဘဲနှင့် ကြင်နာတတ်သည့် သတ္တိ၊ မချစ်ဘဲနှင့် ပေးကမ်း စွန့်ကြဲနိုင်သည့် သတ္တိ သူ့ မှာ ရှိသည် ။ အတုံ့အလှည့် ကို မမျှော်ကိုးဘဲ တစ်ဖက်သားကို ကျေးဇူးပြုတတ်သည့် စိတ်ဓာတ် သူ့မှာ ရှိသည် ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာတို့ က ဆိုသည် ။

ချက်ကော့၏ ယင်းစိတ်ထားကို ရုရှားစာရေးဆရာ များ စွာက မကျေနပ်။ သူ့စိတ်ထားမှာ အရာရာကို မတုန်လှုပ်သည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ် သည် ။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းစသည် တို့ ကင်းသည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ်သည် ။

လောကဓံတရားရှစ်ပါးကို ကြံကြံခံနိုင်သည့် စိတ်ထားမျိုးဖြစ်သည် ။ သို့ဖြစ်ရာ ရုရှားစာရေးဆရာများက သူ့ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဝေဖန်သည် ။ စွဲချက်မှာ သူ့ခေတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အဖြစ် သနစ်များမှ လည်းကောင်း၊ လူမှုဒုက္ခတို့ မှ လည်းကောင်း ချက်ကော့တစ် ယောက် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေနိုင်သည် မှာ သိသာသည် ဟူ၍ ပင်ဖြစ် သည် ။ ချက်ကော့က သူ့သဘောထားကို ဤသို့ပြန်ကြားသည် ။ စာရေး ဆရာ၏ ကိစ္စမှာ အဖြစ်အပျက်များကို စီကာပတ်ကုံးတင်ပြရန်ဖြစ်သည် ။ ။ ဤလူမှုဒုက္ခအထွေထွေမှ လွတ်မြောက်အောင်မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုသည် ကို စာဖတ်သူများက ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ ကျဉ်းမြောင်းသည့် သီးခြားပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးရန် အနုပညာရှင်၌ တာဝန်မရှိဟု ချက်ကော့က ဆိုသည် ။

ချက်ကော့သည် ၁၈၈၅ မှ ၁၉၈၇ အတွင်း ဝတ္ထုတိုနှင့် ရုပ်ပုံကြမ်း များ စွာ ရေးခဲ့သည် ။ ။ ယင်းကာလမှာ စာရေးအသွက်ဆုံးကာလဖြစ်သည် ။ စုစုပေါင်း သုံးရာကျော်ရှိသည် ။ အကောင်းဆုံးလက်ရာများကို ၁၈၈၉နှင့် ၁၈၉၈ အတွင်းရေးခဲ့သည် ။ တစ်ချိန်ကမူ သူ့ခေတ်က များ စွာသော စာရေးဆရာများ နည်းတူ တော်လစတိုင်း၏ စာပေဩဇာနှင့် မကင်း။ ယင်းမှာ ခေတ္တမျှသာ။ နောက်ပိုင်းတွင် တော်လစတိုင်း၏ အယူအဆများ ကို တော်လှန်ခဲ့သည် ။ ။ တော်လစတိုင်း၏ စာပေဩဇာမှ ကင်းလွတ်အောင် ရေးသားခဲ့သည် ။ ယင်းတို့ မှာ လူနာဆောင်အမှတ် ၆ (ဖေမြင့်ပြန်ဆိုပြီး)၊ ဘဝဟူသည် (နတ်နွယ်ပြန်ဆိုပြီး)၊ လယ်သမားများ (peasants) နှင့် In The Ravine တို့ ဖြစ်သည် ။

ဆေးကျောင်းမှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးနောက် ၁၈၈၄ နောက်ပိုင်းတွင်

အဆုတ်နာရောဂါ စွဲကပ်လာသည် ။ သွေးအန်သည် ။ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်ဖြားကာ ဆရာဝန်ထံ မပြု။ အဆုတ်နာဟု ဆရာဝန်က ရောဂါအမည် မှ ည့်လိုက် မည်ကို သူကြောက်သည် ။ ၁၈၈၉ ဆောင်းရာသီတွင် ရောဂါဆိုးရွားလာ သည် ။ နောက်တစ်နှစ်တွင် ဆိုက်ဗေးရီးယားကိုဖြတ်ကာ ဆခါလင်ကျွန်းသို့ ခရီးကြမ်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်သည် ။ ထိုဒေသရှိ အကျဉ်းစခန်းများကို သွား ရောက်လေ့လာရန် ဖြစ်သည် ။ ထိုသို့ ခရီးသွားမည်ဆိုသည် ကို ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကိုပင် အံ့အားသင့်မိကြသည် ။ သူ့ကျန်းမာရေးက ခွင့်ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆကြသည် ။ ထိုအချိန်က ဆိုက်ဗေးရီးယားဒေသကို ဖြတ်သည့် မီးရထားလမ်းမပေါက်သေး။ ထိုခရီးမှာ ကြာသည် ။ ရရာယာဉ်ကို အသုံးပြုပြီး ခရီးကြမ်းသွားရသည် ။ အကျဉ်းစခန်းတွင် သုံးလကြာနေထိုင်သည် ။ အကျဉ်းသားများ ၏ ဘဝကို လေ့လာသည် ။ ဟောင်ကောင်၊ သီရိလင်္ကာနှင့် ပင်လယ်နီမှ တစ်ဆင့် ရုရှားသို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ယင်းအတွေ့အကြုံကို In Exile နှင့် Gusev ဝတ္ထုတိုများ တွင် ဖော်ပြခဲ့သည် ။ ထို့ပြင် အကျဉ်းသားများ ဘဝကို ဖော်ပြသည့် မှတ်တမ်းတစ်စောင်တစ်ခု ပြုစုခဲ့သည် ။ ယင်းမှာ ချက်ကော့၏ တစ်ခုတည်းသော သုတပဒေသာစာအုပ်ဖြစ်သည် ။

၁၈၈၆ တွင် ချက်ကော့မှာ နောက်တစ်ကြိမ်သွေးအန်သည် ။ ၁၈၈၉ တွင် သူ့အစ်ကို နီကိုလတ်တစ်ယောက် အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သည် ။ သူ့အစ်ကိုသေလျှင် သူ ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်သည် ။ ၁၈၉၂ တွင် သူ၏ ကျန်းမာရေးမှာ အတော်လေး ချည့်နဲ့ လာသည် ။ မော်စကို မြို့တွင် နောက်တစ်ဆောင်းမခိုချင်။ ငွေကြေး ချေးငှားကာ မော်စကိုမြို့နှင့်

မိုင်ငါးဆယ်ခန့်ဝေးသည့် မယ်လီခိုဗိုရွာကလေးအနီးတွင် ခြံလေးတစ်ခြံ
ဝယ်သည် ။ အဖေ၊ အမေ၊ နှမလေးနှင့် ညီငယ် မစ်ခေးတို့ ကို
ခေါ်ဆောင်ကာ မယ်လီခိုဗိုသို့ သွားရောက်နေထိုင်သည် ။
မော်စကိုမြို့နှင့် မယ်လီခိုဗိုရွာအကြား ကူးချည်သန်းချည်လုပ်ကာ
ငါးနှစ်တာမျှ အချိန်ကုန် လွန်ခဲ့သည် ။ ၁၈၉၇ တွင် မူ
အပြင်းအထန်သွေးအန်သည် ။ ရက်အတန်ကြာ သေမင်းတံခါးဝတွင်
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သူ လျှောက်နေသည် ။ သူ့မှာ
အဆုတ်နာရောဂါရှိသည် ဟု မယုံကြည်ချင်။

သို့ဖြစ်ရာ မော်စကိုမြို့မှ မယ်လီခိုဗိုသို့ ပြန်လာသည် ။ ထို့နောက်
ပြင်သစ်ပြည် ဗီယာရစ်အပန်းဖြေစခန်းသို့လည်းကောင်း၊ အီတလီပြည်
နီမြို့သို့လည်းကောင်း သွားရောက်အနားယူသည် ။ နောက်ဆုံးတွင်
ကရိုင် မီယာပင်လယ်ကမ်းခြေ ယော်လတာတွင် နေထိုင်ရသည် မှာ
ပျင်းစရာ ကောင်းသည် ။ သို့သော် ကျန်းမာရေးမှာ အနည်းငယ်
တိုးတက်ကောင်းမွန် လာသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ချက်ကော့သည်
ပြင်သစ်ပြဇာတ်များ ရေးသား သည် ။ နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ် ရေးပြီးနေပြီ။
အောင်မြင်မှုကားမရှိသေး။ ပြဇာတ် ရေးရာမှ အဆက်အသွယ်ရပြီး
အော်လဂါနစ်ပါးဆိုသော ကချေသည် မလေးတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့ဆုံသည် ။ သူတို့ ချစ်ကြိုက်ကြသည် ။ ၁၉၀၁ တွင် ချက်ကော့သည်
အော်လဂါကို လက်ထပ်လိုက်သည် ။ သူ့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက
မကျေနပ်။ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ကာ လက်မထပ်ရန် တားမြစ် သည် ။
လက်ထပ်ငြားလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် အတူမနေနိုင်။ အော်လဂါ မှာ
ပြဇာတ်မင်းသမီး အလုပ်ကို မစွန့်နိုင်။ အော်လဂါက ယော်လတာသို့
လာသည့် အခါ လာသည် ။ ချက်ကော့က မော်စကိုမြို့သို့ သွားသည့်
အခါ သွားသည် ။ အော်လဂါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ အသော

ဇာတ်တစ်ပုဒ်ရေးရန် တိုက်တွန်းသည် ။ အော်လဂါအလိုကိုလိုက်ကာ ချယ်ရီသီးခြံ (The Cherry Orchard) ကိုရေးသည် ။ ၁၉၀၄ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် စင်တင်ကပြသည် ။ ပထမဆုံး မော်စကိုမြို့ အနုပညာဇာတ်ရုံတွင် ကပြသည် ။ စင်တင်သည့် ညမှ စ၍ အကြိမ်ပေါင်း ၁၂၀၀ဆက်တိုက် ကပြရသည် ။ ပွဲတိုင်းရုံလျှံသည် ။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ကပြရာ လူကြိုက်များ သည် ။ ရုံလျှံအောင် အားပေး ကြည့်ရှုကြသည် ။ ပြဇာတ်ဆရာအဖြစ် ချက်ကော့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ရုရှားပြည် နယ်နိမိတ်အပြင်ဘက်တွင် ပို၍ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည် ။ ပြဇာတ်များမှာ The Sea Gull (1896), Uncle Vanya (1897) နှင့် ညီအစ်မသုံးယောက် (၁၉၀၂) တို့ ဖြစ်သည် ။

၁၉၀၄ ဇွန်လတွင် ဆရာဝန်၏ အကြံပေးချက်အရ ဂျာမနီပြည် ဗာဒင်ဝီလာ ရေပူစခန်းသို့ သွားရောက်အနားယူသည် ။ ရောက်စတွင် အနည်းငယ်ရောဂါသက်သာသည် ။ သို့သော်နောက်ပိုင်းတွင် ရောဂါဆိုးလာ ပြီး တစ်ညနေခင်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည် ။ ၁၉၀၄ ဇူလိုင် ၂ ရက်နေ့ ဖြစ်သည် ။ အသက်ထွက်ခါနီးတွင် ချက်ကော့သည် ဂျာမန်လို 'အစ်ချ စတာဇေ' 'ငါသေတော့မယ်' ဟု နောက်ဆုံး ပြောသွားသည် ။ သူသေ တော့ အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည် ။

ယခု ဝတ္ထုတိုများ တွင် ရှေ့ဆုံးသုံးပုဒ်ကလွဲလျှင် ကျန်ဝတ္ထုတိုများ မှာ ၁၈၈၀ ကျော်မှ ရေးသည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည် ။ ထိုကာလအတွင်း အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ ရေးသားနိုင်ခဲ့သည် ဟု ပညာရှင်တို့ အဆိုပြုကြ သည် ။ ရုရှားလူနေမှုဘဝကို ဝီဝီပြင်ပြင် ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုများ ဟု စာပေ ပညာရှင်များက အဆိုပြုကြလေသည် ။ စောစောပိုင်းဝတ္ထုတိုများမှာ အများ အားဖြင့် ရယ်မောဖွယ် ဝတ္ထုများ

သာဖြစ်ကြသည်။ ထိုဝတ္ထုများကို ခပ်လွယ် လွယ်ပင် သူရေးသည်။ အားထုတ်စရာမလို။ သူ့ဝတ္ထုများကို စိတ်ထဲမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိလှ။ ပီတာစဗတ်မြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ရုရှားစာပေလောကက သူ့အား အစွမ်းအစရှိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၊ နောင်အခါ ကြီးပွားထွန်းကားလာမည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မျှော်လင့်အားထားကြောင်း သူ သိလာရသည်။ ထိုအခါ တွင် မှ ဝတ္ထုရေးခြင်းနှင့် စာရေးဆရာအဖြစ်တို့ကို အလေးအနက် ခံယူ လာသည်။ စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ ကြိုးစားသည်။ စာရေးဆရာပညာကို သူ ဖြည့်ဆည်းသည်။

ဝတ္ထုတိုရေးနည်း အတတ်ပညာကို ချက်ကော့အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုအကြောင်းကို သူများ နှင့် မတူအောင် သူ ပြောပြတတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တွင် အပိုစကားလုံးများ မပါသင့်ဟု သူကဆိုသည်။ 'ဝတ္ထုနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် ၊ အဆက်အစပ်မရှိသည့် စကားများကို မညှာ မတာ ဖြတ်တောက်ပစ်ရမည်။ ဝတ္ထုတွင် အခန်းတစ်ဦး နံရံပေါ်တွင် သေနတ်တစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည် ဟု ဖော်ပြခဲ့လျှင် အခန်းနှစ် သို့မဟုတ် အခန်းသုံးဦး ထိုသေနတ်ကို ပစ်ရမည်။ မပစ်ဘဲမနေရ'ဟု သူက ပြောသည်။

ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတိုအရာတွင် ပြင်သစ်ဝတ္ထုရေးဆရာ မိုပါဆွန်းကို ဆရာတင်သည်။ အတုယူသည်။ A Woman's Kingdom (1894) တွင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်၏ ပါးစပ်က မိုပါဆွန်းအား 'အလွန် တော်သည့် စာရေးဆရာ၊ အံ့ဩစရာ အနုပညာရှင်ဖြစ်သည်။ မိုပါဆွန်း စာများကိုဖတ်ပါ'ဟု အချင်းချင်း စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးရာတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုတိုများ တွင် ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာအကြောင်း ပြောစရာ တစ်ခုတော့ရှိသည် ။ ယင်းမှာ မှော်ရုံဟေဝန်တောမြိုင်စွန်း ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုတွင် အချစ်စစ်ဖြစ်ပေါ်လာရပုံကို ဖြစ်ရပ်များ သိုင်းဝိုင်းဖန်တီးပြီး တင်ပြထားသည် ။ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုတွင် လင်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့ အခြေ အနေပေးသဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ကျူးလွန်မိကြသည် ။ (ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့ ကို သတိမမူမိ။) ကျူးလွန်ပြီးမှ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ မထိန်း သိမ်းနိုင်ဘဲ မှားယွင်းခဲ့သည် ကို နောင်တရသည် ။ သူ့ကို အထင်မသေးဘူး လားဟု အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားကို မေးသည် ။ သို့သော်လည်း အမျိုး သမီးကို သူ့ယောက်ျားက ပြန်ခေါ်သည့် အခါ နှစ်ယောက်ကွဲသွားကြသည် ။ ဤတွင် တစ်မြို့စီနေရာမှ ပြန်တွေ့ရန် ကြိုးစားကြသည် ။

မော်စကိုမြို့တွင် ပြန်တွေ့ကြသည် ။ သူတို့ တွေ့ကြသည် ကို သက်ဆိုင်ရာ လင်သားနှင့် ဇနီးသားသမီးတို့ ကမသိ။ လူမသိအောင် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိတို့ မှားယွင်း နေပြီ၊ မည်သို့ အစသိမ်းရမလဲဟု နှစ်ယောက်စလုံး အဖြေရှာကြသည် ။

စာရေးသူချက်ကော့က 'အချစ်' ကို လှပစွာ ဖွဲ့နွဲ့ထားသည် ။ သို့သော် စာဖတ်သူဘက်က စောဒက တက်စရာရှိသည် ။ မှားယွင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ဖွဲ့နွဲ့စွာ တင်ပြရမည်လား။ ချက်ကော့ကမူ သူတို့ ကျူးလွန်သည့် အမှုကိုမှားသည် ။ မှန်သည် ဝတ္ထုတွင် မည်သို့မျှမပြော။ ချက်ကော့၏ စာရေးဆရာစရိုက်တစ်ခုမှာ သူဖန်တီးသည့် ဇာတ်ဆောင်များ ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း နှင့် ထူအ ထုံထိုင်းခြင်း (အထူးသဖြင့်

ရုရှားကျေးတောသားလယ်သမား များ) ကိုသိသည် ။ သို့သော် သူတို့ အပေါ် သနားစိတ်၊ ဒေါသစိတ် (စာရေးဆရာ) ချက်ကော့တွင် မရှိ။ မဖြစ်ပေါ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ တစ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ (စာရေးဆရာဘက်က) ဘာလုပ်ရမည်ကို ချက် ကော့မသိ။ သူ့ဘက်က ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူသည် ဇာတ်ဆောင်၏ ဒိဋ္ဌိဓမ္မ သဘာဝကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်သာအောင် ရေးဖွဲ့တင်ပြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဤသည် မှာ ချက်ကော့မိတ်ဆက်ဖြစ်သည် ။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြည့်ကြပါဟု တိုက်တွန်းပါရစေ။

ကျော်အောင်

* * *

စာသင်ပရိရှိဘေယက်

'နားထောင် စာသင်ပရိရှိဘေယက်...။ ပုလိပ်အရာရှိဇီဂင်၊ ရွာလူကြီးအလျာပေါ့၊ ပတ္တရောင်ယေဖီမော့၊ သက်သေတွေဖြစ်ကြတဲ့ အိုင်ဗာ နော့နဲ့ ဂက်ဗရီလော့၊ ပြီးတော့ တခြားရွာသား ခြောက်ယောက်တို့ ကို စက်တင်ဘာလသုံးရက်နေ့မှာ ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်တဲ့ အတွက် ပြစ်မှုထင်ရှားလို့ ရုံးတော်က အပြစ်ရှိတယ်လို့ စွဲချက် ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ပထမ သုံးယောက်ဟာ သူတို့ ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရား များ ဆောင်ရွက်နေစဉ် အစော်ကားခံရခြင်းဖြစ်တယ်။ မောင်မင်းမှာ အပြစ် ရှိသလား...'

ပရိရှိဘေယက်မှာ ပိန်ကပ်ကပ် ပုလိပ်စာသင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် အမွေးအမှင်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါက်နေသည် ။ တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို နားထောင်ရန် ရောက်လာ ပြီး မွန်းနစ်သည့် အသံဖြင့် စစ်ရေးပြကွင်းမှာ အမိန့်ပေးနေသလို တစ်ခွန်းချင်း ပြန်လည်လျှောက်ထားသည် ။

'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား...။ တရားဥပဒေပါ သတ်မှတ်ချက် များ အရ သက်သေထွက်ချက်ကို ကြားနာတယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်သဘောတူ ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အမှုသွားအမှုလာနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်

အခြေအနေအားလုံးကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါတယ်။ ဒါမှ မှန်ကန် တည့်မတ်ပါမယ်။ အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်မျိုး တစ်ယောက်တည်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ သူတို့ အားလုံးမှာ သာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်ပုံအားလုံး ကို လူသေကောင် အကြောင်းက ပြန်ပြီးစရပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို ထာဝရနားခိုခွင့်ပေးပါစေ။ စောစောက ပြောတဲ့ လဆန်းသုံးရက်နေ့ မှာ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဇနီး အင်ဖီယာနဲ့ အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်သွား ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူတစ်အုပ် ကမ်းစပ်မှာ စုဝေးနေတာကို တွေ့ရ ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိတယ်။ သူတို့ တစ်တွေက အခုလို စုဝေးပိုင်ခွင့် ရှိသလား။ သူတို့ ဘာအကြောင်းကိစ္စနဲ့ စုဝေးနေကြ တာလဲ။ လူတွေဟာ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေလို အုပ်ဖွဲ့နေရမှာ တဲ့ လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးလိုက်တယ်။ 'ဟေး... အဲဒီမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံး လူစုခွဲကြ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် လူအုပ်ထဲ ကျွန်တော် ဝင်သွားပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြဖို့ ပြောတယ်။ ပတ္တရောင်ပုလိပ်ကိုလည်း သူတို့ ကို နံပါတ်တုတ်စာကျွေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်'

'ငါ ပြောတာ မောင်မင်း နားထောင်။ မောင်မင်းဟာ ရွာလူကြီး လည်း မဟုတ်ဘူး ။ ပတ္တရောင်ပုလိပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ လူစုခွဲဖို့ ဆိုတာ မောင်မင်းတာဝန်ဝတ္တရားတဲ့ လား'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သူ့တာဝန်ဝတ္တရား မဟုတ်ဘူး 'ဟု ရုံးခန်း ထဲရှိ ပရိသတ်က ဟစ်အော်ပြောဆိုကြသည် ။ 'တရားသူကြီးခင်ဗျား ဘယ်သူမှ သူနဲ့ အတူနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ဒဏ်ကို ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ တပ်ထဲက ပြန်လာတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရွာက ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါ်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကို အမြဲညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်ပဲ လုပ်ပါတယ်'

'အဲဒီအတိုင်းပါပဲ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား' ရွာလူကြီးက ပြော သည် ။ 'တစ်ရွာလုံးက သူ့အကြောင်း တိုင်တန်းကြပါတယ်။ သူရှိနေရင် ဘယ်သူမှ ရဲရဲအသက်မရှူဝံ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရုပ်တုတွေကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားကြရင် ဒါမှ မဟုတ် မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ စုစုဝေးဝေး သွားကြရင် သူက အမြဲအော်ပြီး အမိန့်ပေးတော့တာပါပဲ။ ကလေးတွေရင် နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်တယ်။ မိန်းမတွေ စုဝေးပြောဆိုနေကြရင် ချောင်းပြီး နားထောင်တယ်။ သူက ယောက္ခမပုံအတိုင်းပဲ။ တစ်နေ့က အိမ်တိုင်းစေ့ ဝင်ပြီး သီချင်းမဆိုရဘူး။ မီးလင်းတိုင် မထွန်းရဘူးလို့ အမိန့်ပေးတယ်'

'ခဏနေဦး' တရားသူကြီးက ပြောသည် ။ 'နောက်တော့ မောင်မင်းကို သတ်သတ်လျှောက်ထားခွင့်ပေးမယ်၊ အခုတော့ ပရိရှိဘေယက် ဆက်ပြီး လျှောက်ထားစေ၊ ဆက်ပြော- ပရိရှိဘေယက်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား' စာသင်အသံပြုသည် ။

'တရားသူကြီးမင်းက လူအုပ်ကို လူစုခွဲဖို့ ကျွန်တော်မျိုးတာဝန် မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောပါတယ်၊ ကောင်းပါပြီခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ ဆူဆူပူပူဖြစ်တော့ မယ့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ် လာပြီ ဆိုကြပါစို့။ လူတွေ မတော်မလျော် လုပ် တော့မှာ ကို ကျွန်တော်မျိုး ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ လူတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုပြုမူပါစေလို့ တရားဥပဒေက ဆိုပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်မျိုး လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ ကို ကျွန်တော်မျိုးမှ မဆုံးမရင်၊ အပြစ်မပေးရင် ဘယ်သူဆုံးမမှာ လဲ။ အပြစ်ပေးမှာ လဲ။ ဒီအရပ်မှာ တရားဥပဒေကို နားလည်တဲ့ လူဆိုလို့

တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား... ရွာမှာ ရွာသားတွေကို ဘယ်လို ဆက်ဆံအုပ်ချုပ်ရမယ်လို့ နားလည်တာ ကျွန်တော်မျိုး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်မျိုး မသိတဲ့ အရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ လယ်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ အငြိမ်းစားယူလာတဲ့ တပ် ထောက် စာသင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဝါဆောမြို့မှာ တပ်စွဲထားတဲ့ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်တော်မျိုး အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဂုဏ်သရေရှိရှိ တပ်က ထွက်ခွင့်ပြုပြီး မီးသတ်အဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းရပါတယ်။ အဲဒီနောက် နာဖျားမကျန်းဖြစ်ပြီး မီးသတ်အဖွဲ့က ထွက်ရပါတယ်။ အလယ် တန်းကျောင်းတစ်ခုမှာ တံခါးမှူးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တရားဥပဒေရဲ့ စည်းကမ်း နည်းလမ်းတွေကို ကျွန်တော်မျိုးအားလုံး သိနားလည်ပါတယ်။ နကန်း တစ်လုံးမသိတဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးပြောသမျှ လုပ်ရပါတယ်။ သူ့ကောင်းကျိုးအတွက် ပြောတာပါ ခင်ဗျား။ ဟုတ်ပါ တယ်။ လူအုပ်ကို လူစုခွဲခဲ့ပါတယ်။ အဲ ဟိုက ကမ်းစပ်သောင်ပြင်မှာ လူသေအလောင်းတစ်ခု လဲလျောင်းနေပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးတယ်။ ဒီလူသေကောင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ လဲလျောင်းနေခွင့်ရှိသလဲ။ အဲဒါ နည်းလမ်းကျရဲ့ လား။ မှန်ကန်ရဲ့ လား။ အဲ ဒီ မှာ ရှိနေတဲ့ ပုလိပ်အရာရှိ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့အားသင့်နေသလား။ အဲဒီ လူ ရေနစ်ပြီး သေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဒါမှ မဟုတ် ဆိုက်ဘေးရီးယားနဲ့ သင်းချင်သင်းနေမယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံတာရော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား။ ပုလိပ်အရာရှိ ဇီဝင်က ကျွန်တော်မျိုးကို မမေးမြန်းဘူးလေ။ တစ်နေရာသွားပြီး စီးကရက်သောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ဘယ်သူ

အမိန့်ပေးသလဲတဲ့ ။ သူက ပြောတယ်။ ဒီလူ ဘယ်ကရောက်လာသလဲ။ သူ ရောက်မလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိဘူးလားတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက 'ခင်ဗျား စောက်ရှူးပဲ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိရဲ့လား။ အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေ၊ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့ လို့ ဆက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ခရိုင်ပုလိပ်အင်စပက်တော်ကို မနေ့က သူ အကြောင်းကြားလိုက် တယ်တဲ့ ။ 'ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းကြားသလဲလို့ ' ကျွန်တော် မေးတယ်။ ဘယ်ဥပဒေအရလဲ။ ဒီလိုရေနစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆွဲကြိုးချသေတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် အလားတူကိစ္စမျိုးမှာ ပုလိပ်အင်စပက်တော်က ဘာ လုပ်နိုင်သလဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သလားဆိုတာ အရင်ဆုံး စဉ်းစားရမယ်။ ဒါဟာ တရားရုံးအရေးပိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်။ အကောင်းဆုံးက ခရိုင်တရားသူကြီး တခြားတရားသူကြီးတွေဆီ အစီရင်ခံရ မယ်။ ပြီးတော့ စွဲချက်တင်ပြီး တရားသူကြီးရုံးတော် ဦးတိုက်လျှောက် ထားရမယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ပြောတာ ယုံမလား မသိဘူး။ ပုလိပ်အင်စပက်တော်က ကျွန်တော်မျိုးစကားကို ကြားတော့ ရယ်ပါတယ်။ ဒီတော့ လယ်သမားတွေလည်း အားလုံးရယ် ကြပါတယ် တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား။ အခုပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျမ်း ကျိန်ပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဟောဟိုမှာ ရှိတဲ့ သူလည်း ရယ်ပါတယ်။ ဇီဝင် ကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်ပါတယ်။ အားလုံးရယ်ကြပါတယ်။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ် လို့ ခင်ဗျားရယ်တာလဲလို့ ကျွန်တော်မျိုး မေးပါတယ်။ 'ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဟာ တရားသူကြီးရုံးတော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ သူ ပြောပါတယ်။' အဲဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုး ဒေါသဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစကားတွေ ခင်ဗျားပြောတာ

မဟုတ် လား၊ အင်စပက်တော်ကြီး ခင်ဗျား' ဟု
စာသင်ပရိရှိဘောယက်က ဇီဝင် အား မေးသည်။ ။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး အဲဒီအတိုင်း ပြောတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောပါတယ်။ အနီးအနားက လူတွေ
အားလုံး ကြားပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စမျိုးဟာ
တရားသူကြီးရုံးတော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့ '

'တရားသူကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုး အလွန်စိတ်ဆိုးပါတယ်
အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။' ဒါနဲ့ ထပ်ပြောဦးလေဗျာ... အခု ထပ်ပြောပါ
ဦးလား။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုး ပြောတယ်။ 'ဒီလိုစကားမျိုး
ဘာလို့ ပြောတာလဲ။ တရားသူကြီးကို မလေးစားဘူးလား၊ ခင်ဗျားဟာ
ပုလိပ်အင်စပက်တော်လေးပါ ခင်ဗျားလိုလူက တရားဝင်
အာဏာအပ်နှင်း ခြင်းခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောတာလား၊
ခင်ဗျား သဘော ပေါက်ရဲ့ လားလို့ ကျွန်တော်မျိုးက ပြောပါတယ်။
ခင်ဗျား ဒီလိုပြောရင် တရားသူကြီးမင်းက ခင်ဗျားကို မှားယွင်းတဲ့
အပြုအမူကြောင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ ကြီးလက် အပ်လိမ့်မယ်။ နားလည်ရဲ့
လား' လို့ လည်း ကျွန်တော်မျိုး ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့မှ
နိုင်ငံရေးအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ခင်ဗျား ကို
ချက်ချင်းလွှတ်ပစ်မှာ ပါ' လို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောပါတယ်။ အဲဒီအခါ မှာ
ရွာလူကြီးဝင် လာပြီး 'တရားသူကြီးမင်းက သူ့အာဏာစက်ပြင်ပမှာ
ဖြစ်တာကို ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။' လို့ ပြောပါတယ်။
သူ့စကား ကို လူတိုင်းကြားပါတယ်။ အာဏာပိုင်တွေကို
အာဏာမရှိဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ပြောရတာလဲ' လို့ ကျွန်တော်မျိုး
မေးပါတယ်။ 'ကျွန်တော့်ကို အပြောင်အပြက်တွေ ပြောလို့ မရဘူး၊

ခင်ဗျားတို့ နောက်မှ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရမယ်နော် ဘာဖြစ်လို့
လဲတဲ့ ၊ ဝါဆောမှာ နေတုန်း ပြီးတော့ ကျောင်း မှာ တံခါးစောင့်
တာဝန်ထမ်းနေတုန်းက မတော်မတရားတာတွေ ဖြစ်နေပြီ ကြားတာနဲ့
လမ်းမကို ပြေးကြည့်လိုက်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ပုလိပ်ရှိသလား၊
မရှိဘူးလား ကြည့်တယ်။ တွေ့ရင် 'လာပါဦး အင်စပက်တော် ခင်ဗျား'
လို့ ခေါ်ပြီး ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်းစုံကို ကျွန်တော်မျိုး အစီရင်ခံလိုက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာမှာ ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုး အကြောင်းကြားရမှာ
လဲ။ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုး စိတ်ဆိုးတယ်၊ အခုအခါမှာ
လူတွေဟာ သူတို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့ ပြောပြီး အထက်အမိန့်ကို
မနာခံကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ ခါးပတ်ချွတ်ပြီး ဒီလူကိုရိုက်တယ်။
ခပ်ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆုံးမရုံလေးပါ။ တရားသူကြီး
အဲဒီလို မတော် မတရား ဆန့်ကျင်မပြောဖို့ သတိပေးဆုံးမတာပါ
အဲဒီအခါ ပုလိပ်အင်စပက် တော်က ရွာလူကြီးဘေးပြေးကပ်တယ်။
ဒီတော့ ရွာသူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်မျိုး ရိုက်တယ်။
ဖြစ်ပျက်ပုံအစကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ တရားသူ ကြီးမင်း ခင်ဗျား။'
ကျွန်တော်မျိုး စိတ်ဆိုးနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုး တာကို
နားလည်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ လူတွေကို ခါးပတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး
ဆုံးမပေးရပါတယ်။ ဒီလိုလူတွေက မဆုံးမရင် ကိုယ့်မှာ
အပြစ်ဖြစ်သွားပြီ လို့ ခံစားရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူတွေ
ဆူဆူပူပူဖြစ်မယ့်အခါများ ကြုံရင် ဒီလိုဆုံးမရပါတယ် ခင်ဗျား'

'ခဏနေဦး၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့
လူတချို့ရှိသေးတယ်။ ပုလိပ်အင်စပက်တော်၊ ပတ္တရောင်နှင့်
ရွာလူကြီး...'

'ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဆိုတာ အရာရာကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်

ကြည့်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုး ဆောင်ရွက်တာမျိုး သူ နားမလည် ပါဘူး'

'ဒီကိစ္စဟာ မောင်မင်းနဲ့ လုံးလုံးမဆိုင်ဘူးလို့ များ စိတ်ထဲမှာ မထင်လာဘူးလား'

'ဘာပြောတာလဲ ခင်ဗျား' ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒီစကားဟာ အတော်ဆန်းပါတယ်။ လူတွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သောင်းကျန်းကြမယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့ လား။ သူတို့ ကို ခေါင်းပုတ်ပြီး ချော့ရမှာ တဲ့ လား။ သူတို့ သီချင်းမဆိုရဘူးပြောလို့ ကျွန်တော့် ကို မကျေနပ်ဘဲ တိုင်တန်းကြတယ်။ သီချင်းဆိုတာ ဘာကောင်းသလဲ။ တခြားကောင်းတာလုပ်နေမယ့်အစား အကျိုးရှိတာ လုပ်နေမယ့်အစား သူတို့ က သီချင်းဆိုနေကြတယ်၊ မကြာသေးမီကပဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အထိ မအိပ်သေးဘဲ ထိုင်နေကြပြီး မီးလင်းတိုင်တွေ ထွန်းနေကြတယ်၊ သူတို့ အိပ်ချိန်တန်ပြီ၊ အိပ်ရာထဲဝင်မှ ပေါ့၊ ခုတော့ မအိပ်ဘူး၊ စကားတွေ များ နေကြတယ်၊ ရယ်စရာတွေ ပြောနေကြတယ်၊ အဲဒါ သူတို့ အကြောင်း ကျွန်တော်မျိုး တိုင်တန်းစာတစ်စောင် ရေးပါတယ်၊ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား'

'စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ'

'သူတို့ မအိပ်သေးဘဲ မီးလင်းတိုင်တွေ ထွန်းနေကြတဲ့ အကြောင်း ပါ'

ပရိရှိဘေယက်သည် အိတ်ထဲမှ ညစ်ထေးထေး စာရွက်တစ်ခု ထုတ်ပြီး မျက်မှန်တပ်ကာ ယခုလို ဖတ်ပြသည် ။

'အောက်ပါ လယ်သမားများ သည် မအိပ်သေးဘဲ မီးလင်းတိုင် များ ထွန်းညှိပြီး ထိုင်နေကြပါသည် ။ အိုင်ဗင်ပရိခိုရော့၊ ဆက်မာမိခိဖိုရော့၊

ယိုတာပီးထရော့တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ တပ်သားကြီး၏ မုဆိုးမ ရှုဆထရီဗာသည် ဆေမျှန်ကစ်စလော့နှင့် မှားယွင်းဖောက်ပြားပါသည်။ ။ အစ်ဂနတ်ဆဗာချော့သည် မှော်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့မိန်းမ မက်ဗရာသည် စုန်းမဖြစ်ကာ ညအခါ သူများ နွားမများ ထံမှ နို့များ ခိုးပြီး ညှစ်ပါသည်။ '

'အေး... ဒါဆိုရင် ဟုတ်ပြီ' ဟု တရားသူကြီးက ပြောကာ သက်သေများကို စ၍ စစ်သည်။ ။

စာသင်ပရိရိုဘောယက်သည် မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ် ပင့်တင်ကာ တရားသူကြီးကို စိုက်၍ ကြည့်သည်။ ။ တရားသူကြီးသည် သူ့ဘက်မလိုက်၊ စာသင်ကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်လက် လာပြီး သူ့နှာခေါင်း သည် နီရဲလာသည်။ တရားသူကြီးနှင့် သက်သေများကို သူ ကြည့်သည်။ ။ တရားသူကြီးက သူ့ကိုမကြည့်၊ ပြီးတော့ လူတွေ တခစ်ခစ်ရယ်နေကြ သည်။ ။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ သူ နားမလည်၊ တစ်ဖန် စီရင်ချက်ကလည်း နားလည်နိုင်စရာမရှိ ထောင်တစ်လချလိုက်သည် တဲ့။ ။

'ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာကြောင့် လဲ၊' လက်တယမ်းယမ်းနှင့် နားမလည် နိုင်ဘဲ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ ။ 'တရားဥပဒေက ဘာပြောသလဲ' သူ မေးသည်။ ။

ကမ္ဘာကြီးသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပြီ သူ ထင်သည်။ ။ သူ့အဖို့ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဟု ထင်သည်။ ။ စိတ်ညစ်သည်။ ။ ရုံးခန်းက သူ ထွက်လာသည့် အခါ လယ်သမားတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြပြီး စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေ သည် ကို သူ မြင်သည်။ ။ မည်မည်ရရ အကြောင်းများကား မဟုတ်၊ ထိုအခါ စာသင်ကြီးသည် သတိအနေအထားမှာ ရပြီ။

စူးရှစစ်သံဖြင့် အော်၍ အမိန့်ပေးသည်။ ။

'အဲ ဟိုဘက်သွား၊ လူအုပ်မဖွဲ့နဲ့ ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ကြ'

စာပြီးနှစ်-၁၈၈၅၊ Chekhov: Sergeant

Prishibeyev

စာသင်ပရိရှိဘေယက်မှာ ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ။ ယင်းတွင် အလွန်ဗျူရိကရက်ဆန်သည့် ပုလိပ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို အာဃာတစိတ်ကင်းကင်း ဖော်ပြထားသည်။ ။ တရားဥပဒေ ချိုးဖောက်သည် ဆိုကာ မဖြစ်စလောက်ကိစ္စလေးနှင့် လည်း လူတွေကို ဖမ်းသည့် ပုလိပ် မျိုးကို ချက်ကော့မြင်ပြီး ကျိတ်၍ ရယ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း မိုက်မဲသည့် ပုလိပ်စာသင်ကိုမူ လူနှင့် တူသူတစ်ယောက်ဟု သူ မြင်သည်။ ။ စာသင်ကို ကား ပစ်ပစ်ခါခါ ချက်ကော့ မပြော။ ။ အာဃာတစိတ်လည်း မထား၊ နောင်အခါ ဤဝတ္ထုထဲက 'စာသင်' သည် ရုရှားပြည်တွင် သမိုင်းပုံပြင် တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ။ အာဏာပြုချင်သော ပုလိပ် သို့မဟုတ် ရုံးဆန်သော တရားသူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လျှင် ရုရှားလူမျိုးတို့ သည် စာသင်ပရိရှိဘေယက်ကို အမှတ်ရလာသည်။ ။ ပြီးတော့ စာသင်ပရိရှိ ဘေယက်တစ်ယောက် တွေ့ပြန်ပြီဟေ့ဟု တင်စားပြောဆိုကြသည်။ ။ ဤဝတ္ထုကို ရုရှားလူမျိုးတိုင်း ဖတ်ကြသည်။ ။ သူနှင့် တူသူတွေ့လျှင် ကျိတ်၍ ရယ်မောကြသည်။ ။ ချက်ကော့သည် လူထဲကလူနှင့် တူသည့် လူ့စရိုက်တစ်ခုကို ပုံဆောင်ကာ ထုတ်၍ ပြတတ်သည်။ ။ ဤသည် ပင် သူ၏ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျော်အောင်

* * *

မှားချက်ကဖြင့်

အီလျာဆာရိပက်ပလော့နှင့် သူ့မိန်းမ ကလီယိုပက်ထရာ ပီထရို ဗနာတို့ သည် တံခါးဝတွင် ရပ်ကာ ကပ်၍ နားထောင်နေကြသည် ။ တံခါးတစ်ဖက်က အခန်းငယ်လေးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရည်းစား စကားပြောနေသည် မှာ သေချာသည် ။ ခရိုင်ကျောင်းဆရာလေး ရှုပကင်က သူတို့ ၏ သမီး နာတာရှာကို ရည်းစားစကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

'အေး... သူ စနေပြီ၊ လှည့်ဖျားနေပြီဟေ့။ ပက်ပလော့က လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ် လာပြီး တိုးတိုးပြောသည် ။ 'နားထောင် ပီထရိုဗနာ သူတို့ စကားစပြီးပြော၊ စိတ်ထဲ ရှိတာတွေ ပြောပြီဆိုတာနဲ့ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကိုယူပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီးတော့ ကောင်းချီးပေးပေတော့။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ရုပ်ပွား နဲ့ ကောင်းချီးပေးတာဟာ အထွက်အမြတ် ပြုတာပဲ။ ပြီးတော့ တရားရုံး မှာ သွားပြီး လျှောက်ပေမယ့်လည်း သူ အလွတ်မရုန်းနိုင်တော့ဘူး။

တံခါးတစ်ဖက်တွင် ဤသို့ အချီအချပြောဆိုနေကြသည် ။

'တကယ်ပဲကွယ်။ မင်း သဘောထားပြောင်းရလိမ့်မယ် ကိုယ် ထင်တယ်' ရှုပကင်သည် မီးခြစ်ရင်း ပြောသည် ။ 'ကိုယ့်တစ်သက်မှာ မင်းဆီကို ဒီလိုစာမျိုး တစ်ခါမှ မရေးဖူးဘူး သိလား'

'ဒါက ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ရှင့်လက်ရေး ကျွန်မ မမြင်ဖူး တဲ့ အတိုင်းပဲ' ထိုသို့ ပြောကာ ကောင်မလေး ခစ်ခနဲရယ်သည် ။ မျက်နှာ ကမူ မှန်ဘက်ကို မူနေသည် ။ 'လက်ရေးမြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ မှတ်မိ ပါတယ်။ ရှင်လေး... သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ လက်ရေးလှသင့်တဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်တဲ့ ရေးထားလိုက်တာများ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် နဲ့ ။ ကြောင်ခြစ်တာကို ရေးတဲ့ သူက ကလေးတွေကို ဘယ်လိုများ လက်ရေးလှသင်သလဲ... အဟင်း'

'ဟင်း... ဟင်း။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကလေးတွေ အိပ်ငိုက်မသွားဖို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းကိုတော့ ပေတံလေးနဲ့ ခေါက်နိုင်တာပေါ့။ ပါးကိုလည်း ရိုက်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒါက လက်ရေးလှ ဖို့ ကိစ္စပါ။ လွယ်ပါတယ်။ နီကရာဆော့ဆိုတာရော ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ရေးလက်သားက အလွန်ဆိုးတာ။ ရှက်စရာတောင် ကောင်းသေး။ သူ့ရဲ့ စုပေါင်းကျမ်းထဲမှာ သူ့လက်ရေးနမူနာတွေ ပါသားပဲ'

'နီကရာဆော့က နီကရာဆော့ပဲ။ ရှင်က ရှင်ပဲ... တခြားစီပါ' သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် နာတာရှာ တိတ်တခိုးချလိုက်သည် ။ 'စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အားရဝမ်းသာ လက်ထပ်လိုက်မှာ ပဲ သိလား။ သူက ကျွန်မအလှကို ဖွဲ့တဲ့ ကဗျာတွေ စပ်မယ်လေ'

'မင်းက ရေးစေချင်ရင် မင်းအကြောင်း ကိုယ်ကဗျာဖွဲ့ပါမယ်'

'ဘာများ ရှင်ရေးမှာ လဲ... ဟင်'

'အချစ်အကြောင်းပေါ့ကွယ်။ ချစ်မေတ္တာဘွဲ့တွေပေါ့။ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့ အကြောင်း... မင်းမျက်လုံးလေးတွေက ဘယ်လိုလှ

တယ်။ အဲဒီအချစ်ဘွဲ့တွေများ ဖတ်ရရင် မင်း ရူးသွားနိုင်တယ်။ မျက်ရည် စက်စက်ကျသွားမယ်။ မင်းကို ချစ်တဲ့ အကြောင်း ကဗျာစပ်မယ်ဆိုရင် မင်းလက်ကလေးကို ကိုယ်နမ်းမယ်လေ ခွင့်ပြုမယ်လား'

'တော်ပါ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကဲ ရော့ နမ်းလေ'

ရှုပကင် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည် ။ မျက်လုံးများ ပြူးထွက် လာပြီး နာတာရှာ၏ သေးသေးသွယ်သွယ်လက်ကလေး ဆွဲယူသည် ။ ဆပ်ပြာမွှေးနံ့သင်းနေသည် ။

'ကိုယ်တော်ရဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကို ယူချေတော့ဟေ့' ပက်ပလော့ တိုးတိုးပြောသည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားကာ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပေ။ မိန်းမကို တံတောင်နှင့် တွက်ထွက်သွားပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ် သည် ။ 'ကဲ... လာဟေ့။ တို့ ဝင်ကြမယ်'

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

'သားတို့ သမီးတို့ ရေ' လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး မျက်ရည် လည်ရွဲဖြင့် ပက်ပလော့ တိုးတိုးပြောသည် ။ 'သားတို့ သမီးတို့ ကို ဘုရား သခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ။ အသက်ရှည်ပါစေ... အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါစေ... တိုးပွားပါစေ...'

'အမေကလည်း ကောင်းချီးပေးပါတယ်ကွယ်' နာတာရှာ၏ အမေသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်လည်လာသည် ။ 'စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိကြပါစေ။ အိုး... တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးရတနာ လေးကို မင်းယူသွားတော့မယ်နော် တို့ သမီးကို ချစ်ပါကွယ်။ သူ့အပေါ် ကောင်းပါကွယ်' ရှုပကင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောသည် ။

ရှုပကင်မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်နေသည် ။
ပြီးတော့ ကြောက်သည် ။ မိဘနှစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဝင်လာပုံမှာ
မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သွားသည် ။ စိုးရွံ့ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေသည် ။

'ငါတော့ မိပြီ။ အဖမ်းခံရပြီ' သူ တွေးမိပြီ ထိတ်လန့်ကာ မူးမေ့မလို
ဖြစ်သွားသည် ။ ငါ တာဝန်ယူရတော့မယ် ပြေးဖို့ မဖြစ်တော့ ဘူး။

သို့နှင့် ရှုပကင်သည် မာန်မာနကင်းစွာ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည် ။
'ကြိုက်သလို စီရင်ပါတော့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရှုံးပေးပါပြီ' ဟု ပြော
သည့် အလား ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

'ဘုရားသခင်စောင်မပါစေ ဘုရား သခင်စောင်မပါစေ' အဖေကြီး
သည် မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ပြောသည် ။ 'သမီး
နာတာရှာ သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေလေ... ပီထရိုဗနာ ပေးစမ်း ကိုယ်တော်ရဲ့
ရုပ်ပွားတော်'

ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားသည် ။ သူ့မျက်နှာ
သည် ဒေါသဖြင့် တွန့်ရှုံ့လာသည် ။

'ဟဲ့ အူထိုင်းထိုင်းကောင်မလေး ဒီမိန်းမနှယ် အလိုက်တာ လား...
ဒါလား... ကိုယ်တော်ရဲ့ ရုပ်ပွားတော်' သူသည် ဒေါသဖြင့် မိန်းမကို
မာန်မဲကြိမ်းမောင်းသည် ။

'အိုး... ဘုရားသခင်'

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျောင်းဆရာလေး သတိထား၍ ကြည့်သည် ။
ဟန်ကျပြီ။ ငါတော့ လွတ်ပြီ။ အမေသည် ပျာယီးပျာယာနှင့်
ကိုယ်တော်၏ ရုပ်ပွားတော်အစား နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် စာရေးဆရာ

လာဇက်ချန်ကော့ ၏ ရုပ်ပုံကားကို ဆွဲယူလာသည် ။ ကလီယိုပက်ထရာ ပီထရိုဗနာသည် ရုပ်ပုံကားကို ကိုင်ကာ ရုပ်နေသည် ။ သူနှင့် အဘိုးကြီး ပက်ပလော့တို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည် ။ ကျောင်းဆရာလေးသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည် ။

ကျော်အောင်

Chekhov: A Blunder

စာပြီးနှစ် ၁၈၈၆ ဇန်နဝါရီလ

* * *